

VITÉZ GYÖRGY

Gögös

*Hisz meghaltam volna már tegnap is
ha nem kötnének értelmetlenül
csodássá hazudott emberi szokások
mivel még mindig szégyellem bevallani
(és félek is mert ismeretlen ajtók
kilincset kell majd megérintenem)
hogy minden jel arra mutat:
én nem vagyok közületek való
és láthatatlanul már egyre nőnek
az úszóhártyák ujjaim között.*

Huszonkilenc

*Most már a megkomolyodás éveinek
kellene jönni és szorosra kötött nyakkendőeknek
meg késsel-villával való evésnek
és örökös ellenségeimmel (a felnőttekkel) való komázásnak.
Istenem oly nevetséges ez a világ
és félelemmel vegyes gyűlöletem
kiöltött nyelvvel ül a járdaszélre
Szent Katalin utcáján ahol ebédidőben
a titkárnőktől és kispapjuktól
csak a fal mellett lehet közlekedni.
Hát nem bosszantó hogy ezek itt mind
élnek nyüzsögnek és mindegyikük
(két nyelven legalább) számot tart az ember névre sőt
a „civilizált” és „nyugati” jelzőt
is hozzábiggyeszti. – Ó ideje már
a megkomolyodásnak. – Kétheti nyíratkozások
és fapofával elviselhető
konferenciák vetik előre jólvasalt árnyékukat
bár legutóbb még megtörtént hogy az
elmeorvosok komoly gyűlésén (errefelé
fejzsugorítóknak is becézik őket)
tíz perc után már nem bírtam tovább*

és balfülemmel félszeg köröket
írtam a levegővel töltött semmiségbe:
Az ápolónők diszkrétén vihogtak
Huszonkilenc éves voltam aznap
menyasszonyom majdnem elcsábította
egyik barátom – aztán sírt és kis híján
kárt tett magában. Holnap horgászni megyek vele.
Ideje már a megkomolyodásnak.

